

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer syvogtredive

Jeff Pippenger

2026-01-29

Nummer syvogtredive

I William Millers drøm blev „virvaret“ i begyndelsen, da folket begyndte at forurolige juvelerne, forudgået af, at Miller samlede juvelerne og kaldte: „kom og se.“ Kristus, som manden med støvkosten, bruger kosten til at feje affaldet bort, samle juvelerne i en langt større kiste, og derefter kaldte Han Miller til at „komme og se.“ Når Kristus begynder sit kostearbejde, er rummet tomt, for Miller berettede, at en „dør åbnede sig, og en mand trådte ind i rummet, hvorefter alle folkene forlod det; og han, som havde en støvkost i sin hånd, åbnede vinduerne og begyndte at børste støvet og affaldet ud af rummet.“

Manden med snavskosten træder ind i rummet, da alle mennesker havde forladt det. I 2023 trådte manden med snavskosten ind i det tomme rum, for de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse var blevet knust og spredt. De sandheder, som var fremstillet ved Habakkuks Tavler fra 2012, var begravet i affald, og rummet var tomt. Manden med snavskosten er Han, som kom efter Johannes Døberen, om hvem Johannes sagde, at Han havde en skovl, og at Han ville bruge denne skovl til grundigt at rense sin tærskelplads.

Jeg døber jer sandelig med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden; men avnerne skal han opbrænde med uslukkelig ild. Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at blive døbt af ham. Matthæus 3:11–13.

Galilæa er et symbol på et vendepunkt, og det sted ved Jordan, hvor Jesus kom for at blive døbt, hedder Bethabara, og det betyder »færgeovergangen«, og det markerer det sted, hvor det gamle Israel gik over til det Forjættede Land. Da Jesus blev døbt, blev Han da Jesus Kristus. Galilæa, Jordan, Bethabara og det, at Jesus blev Kristus, understreger alt sammen et husholdningsskifte, hvilket også er det, en dør repræsenterer, især for filadelfierne, som får nøglen til den dør, der åbnes og lukkes.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger den Hellige, den Sanddru, han som har Davids nøgle, han som åbner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger; se, jeg har sat foran dig en åben dør, og ingen kan lukke den; for du har kun lidt styrke og har holdt fast ved mit ord og har ikke fornægtet mit navn. Åbenbaringen 3:7, 8.

Da Kristus „åbnede“ „døren“ og „trådte ind i rummet“, var rummet „Hans rum“, for Han renser til bunds „sin tærskelplads“. Hvis det er Hans tærskelplads, er det Hans rum.

“I Kapernaum boede Jesus i mellemrummene mellem sine rejser frem og tilbage, og den blev kendt som ‘hans egen by’. Den lå ved bredden af Galilæas Sø og nær grænserne af den skønne Gennesaret-slette, om ikke ligefrem på den.” *The Desire of Ages*, 252.

Han går ind i sit kammer for at samle sin hvede og for at samle og brænde ukrudtet. Den dispensationsforandring, som repræsenteres ved Galilæa, Jordan, Bethabara, dåben, overgangen fra Johannes til Jesus, stemmer overens med overgangen fra den stridende menighed i Laodikea til den triumferende menighed i Filadelfia. Han gik ind i sit kammer i juli 2023. Miller havde lukket sine øjne i travlheden den 18. juli 2020, og da han åbnede sine øjne, var rummet tomt for mennesker; sandheden var begravet under vildfarelse, og så åbnede jordkostmanden vinduerne og begyndte at feje affaldet ud.

“‘Han har sin kasteskovl i sin hånd, og han vil rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i lade.’ Mattæus 3:12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at modtage irettesættelse, for verdenselskende til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, således som disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden bringes hjem til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvforægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder afdækkes. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de knurrede: ‘Dette ord er hårdt; hvem kan høre det?’” *Jesu liv*, 392.

På den sidste dag i 2023, som berører den første dag i 2024, begyndte Løven af Judas stamme gradvist at åbne åbenbaringen af sig selv. I overensstemmelse med den tretrins prøvelsesproces i Daniels kapitel tolv's åbning ville der derpå være tre prøvelser, fremstillet som „renset, gjort hvide og prøvet“.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for disse ord skal holdes lukkede og forseglede indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Den første engel repræsenterer renselse, idet den overbeviste synder lægger sine synder på offeret i forgården, hvor han retfærdiggøres ved blodet.

Blodet føres derefter ind i helligheden, hvor helliggørelsens proces fremstilles som at blive gjort hvid ved renselsen med blodet fra forgården. Retfærdigheden åbenbares dér i dem, som sejrer ved blodet og ved deres vidnesbyrds ord.

De bliver derpå prøvet, og i de sidste dage findes de at være ti gange bedre end alle Babylons øvrige vise mænd. Den tredje prøve er dér, hvor de herliggøres i Det Allerhelligste og adskilles fra den anden klasse af bekendende vise mænd. Denne tredje prøve er søndagsloven, og den første prøve er den første engels kald til at vende tilbage til grundvoldene, for i det næste trin bliver templet opført. Dette næste trin er den anden engels adskillelsesbudskab, som efterfølges af den tredje engels lakmusprøve.

I 2023 ankom den første engel, således som Han havde gjort den 11. august 1840, da han kom ned med islams budskab om det andet ve. Han kom ned, således som Han havde gjort ved 11. september, med islams budskab om det tredje ve og kaldet til at vende tilbage til de gamle stier. Grundlagene for den milleritiske historie blev oprettet, da budskabet om det andet ve blev opfyldt den 11. august 1840. Engelen i Åbenbaringen kapitel ti steg derpå ned og foregreb således engelen i Åbenbaringen kapitel atten og det tredje ves komme.

Josiah Litch er den historiske skikkelse, som forbindes med, at grundvoldene blev lagt den 11. august 1840. Navnet „Josiah“ betyder „Guds grundvold“, og kong Josias repræsenterer i den hellige historie Josias reformation, som indbefattede opdagelsen af Moses' forbandelse, begravet blandt murbrokkerne i helligdommen, ligesom Millers juveler var begravet i rummet.

Kong Josija døde ved Megiddo, som er Åbenbaringen kapitel sekstens Harmagedon. Josijas reformation var en opfyldelse af den profeti, som blev fremsat af den ulydige profet, da Jeroboam oprettede de to altre i Betel og Dan. Den ulydige profet døde mellem æslet og løven. Kong Josija var blevet forudsagt ved navn, og hans reformation var en del af forudsigelsen, som indbefattede, at den kommende kong Josija skulle nedbryde netop det alter, hvor den ulydige profet konfronterede den onde kong Jeroboam.

Josija betyder Guds grundvold, og kong Josija opfyldte den forudsigelse, som var blevet givet omkring 340 år før hans regeringstid. Han stod i spidsen for en vækkelse og reformation, som til sidst nåede frem til det alter, hvor profeten fra Juda konfronterede kong Jeroboam. Da han kom dertil, rev Josija alteret ned, sådan som profetien havde sagt, at han ville gøre. Disse to altre, som tilhørte Jeroboam, var bevidste forfalskninger af templet i Jerusalem, ja så dybtgående, at Jeroboam indstiftede falske festdage. Dermed gjorde han ganske enkelt det samme, som Aron gjorde med guldkalven. Arons oprør lå ved grundvolden for det gamle Israels hellige historie. Det fandt sted, mens Moses modtog Loven, som er grundlaget for Guds regering.

Arons oprør var et grundlæggende oprør, og det blev gentaget, da Jeroboam grundlagde de ti nordlige stammer som Israel. Moses irettesatte Aron, og Moses er alfa, eller grundlaget, i forhold til Kristus, omega. Aron og Moses repræsenterer to klasser i det grundlæggende oprør, og en tredje klasse er heltene, som stod sammen med Moses—levitterne. Kong Jeroboam og profeten fra Juda er de to klasser i det grundlæggende oprør i nordriget, og endnu en gang er levitterne heltene.

Ved Jeroboams grundlæggende frafald irettesætter profeten fra Juda ham og profeterer om en konge, der skulle få navnet „Guds grundvold“ — Josija. Opfyldelsen af den forudsagte reformation indbefattede, at da Josija påbegyndte sin vækkelse og reformation, blev Moses' forbandelse opdaget, og oplæsningen af Moses' hellige ord gav kraft til en vækkelse og reformation, som allerede var begyndt. Josija, tydeligvis et profetisk symbol, repræsenterer en vækkelse og reformation, som får kraft, når en profeti fra Moses' skrifter bliver opdaget.

Det grundlæggende oprør i beretningen om kong Jeroboam repræsenteres af Israels konge og også af profeten fra Juda, som blev sendt med et guddommeligt udsagn imod Jeroboams grundlæggende oprør og med anvisninger til profeten, der angav, hvilken vej han skulle undgå på tilbagevejen til Juda. Profeten fra Juda afviser Jeroboams anmodning om at blive, men modtager derefter

invitationen fra den løgnagtige profet i Betel og besegler sin skæbne. Den ulydige profet skulle dø mellem æslet og løven og derpå blive begravet i den løgnagtige profets grav.

Den 11. august 1840 blev en profeti om det andet ve opfyldt, og Adventismens grundvold blev lagt. Josiah Litch fremlagde profetien i 1838, og derpå, ti dage før den 11. august 1840, finjusterede han sine beregninger og forudsagde den 11. august 1840 som den dag, da det osmanniske overherredømme ville ophøre, til opfyldelse af islams profeti om det andet ve.

Kong Josija symboliserer den endelige vækkelse og reformation, for enhver profet taler mere direkte om de sidste dage end om nogen tidligere dage. Kong Josija symboliserer den endelige vækkelse og reformation, og denne reformation er blevet fremstillet i Bibelen ved en forudsigelse. Joels Bog identificerer den endelige vækkelse og reformation, som finder sted blandt dem, der skal udgøre de hundrede og fireogfyrre tusinde. Josijas vækkelse bestod af to trin; den begyndte, og derpå blev en profeti forseglet op, som gav værket yderligere fremdrift. De to trin er den tidlige og den sene regn, således som det fremstilles i Joels Bog og opfyldes i Apostlenes Gerninger, og dernæst opfyldes igen i milleritternes historie.

Ved de grundlæggende oprør hos Aron, kong Jeroboam og profeten fra Juda til kong Josija, og derfra videre til Josiah Litch, identificerer han en vidnesbyrdslinje vedrørende den grundlæggende prøve. Den grundlæggende prøve er den første prøve, som efterfølges af tempelprøven, når topstenen lægges. Derefter indtræffer den tredje prøve, lakmusprøven.

Fra guldkalven, over Jeroboams altre i Betel og Dan, til kong Josija, til Josiah Litch, fremstiller en række profetiske fodspor, som fører til den grundlæggende prøve den 11. september. Da New Yorks store bygninger styrtede sammen den 11. september, identificerede en profeti om det tredje ve den prøve, der kaldte til en tilbagevenden til de gamle grundlæggende stier, for parallellen mellem den 11. august 1840 og den 11. september kunne ses af enhver laodikeisk syvendedagsadventist, som valgte at se. Al Qaedas involvering i den 11. september drages ofte i tvivl i disse dage med konspirationsteorier, som i almindelighed er sande, men al Qaeda betyder »grundlaget«, og de begyndte som organisation ét år før endens tid i 1989, ja, den 11. august 1988.

Hvis disse detaljer vedrørende fundamenternes profetiske symbolik ikke bemærkes, går meget tabt. Ved 11. september blev fundamentene lagt i det første trin. I det andet trin fuldendtes templet, idet hovedhjørnestenen lægges på plads. Det tredje trin er den lukkede dør ved søndagsloven. Fra 11. september og indtil søndagsloven er budskabet primært rettet til laodikæiske syvendedagsadventister, for dommen begynder ved Guds hus, og den ender for Guds hus ved søndagsloven. Der og da bliver laodikæisk syvendedagsadventisme gået forbi, sådan som protestanterne blev det i den milleritiske historie, og jøderne i Kristi historie, og sådan som de blev det, der døde gennem fyrré år i Moses' historie.

Det tredje ve over 11. september blev forudskygget ved det andet ve den 11. august 1840, og på dette niveau er begge vejmærker fremstillet ved æslet, det første symbol på islam i Bibelens profeti. Søndagsloven er dyrets mærke, og dette dyr fremstilles ofte som en løve og forfalsker således Løven af Judas stamme. Søndagsloven er løven, og den ulydige profet fra Juda døde mellem æslet og løven og blev begravet i den samme grav som den løgnagtige profet fra Betel.

Han døde i den profetiske periode fra 11. september til søndagsloven, som er den profetiske periode fra æslet til løven. Denne prøvelsestid er graven til den løgnagtige profet fra Betel, som lod den ulydige profet fra Juda begrave i sin egen grav.

Jeroboams rige, som fremstilles som en forfalskning af Judas rige, hvor Jerusalem og templet er beliggende, repræsenterede protestanterne i den milleritiske historie, som ikke længere var Guds folk. De mistede deres pagtsmæssige betegnelse mellem 11. august 1840 og den lukkede dør den 22. oktober 1844. Denne historie svarer til tiden fra 9/11 til søndagsloven, og af denne grund bliver den ulydige profet fra Juda begravet i den samme grav som de frafaldne protestanter, der blev repræsenteret ved den løgnagtige profet fra Betel.

Alt i alt var kong Josija en god konge, men han døde ved Megiddo, en åbenlys og direkte anvendelse på Harmagedon. Han fór vild ved at afvise Nekos advarselsbudskab. Neko, Egyptens konge, og derfor Sydens konge, var på vej til at gå i krig mod Babylon, Nordens konge. Josija repræsenterer de judæere, der dør ved Harmagedon, fordi de forkastede advarselsbudskabet om slaget mellem Sydens konge og Nordens konge i Daniel 11:40–45. Dette budskab blev grundlagt ved 11. september.

Den første prøve er den første engels kald til at vende tilbage til grundvoldene.

Den anden prøve er den anden engels kald til at adskille sig og fuldende templet.

Den tredje prøve er den tredje engels lakmusprøve på seglet eller merket.

Den første prøve er en prøve på grundvoldene, og i 2024 forlod omtrent halvdelen af dem, der var involveret i sabbats-zoommøderne, på grund af det eneste læremæssige argument, som er fremstillet på 1843-diagrammet. Striden gjaldt det symbol, der stadfæster synet om Guds folk i de sidste dage. Den milleritiske kontrovers bestod i, at protestanterne hævdede, at Antiochus Epifanes eller islam var den magt, som ophøjer sig selv og falder, for at stadfæste synet i Daniel 11, vers 14.

Og i de tider skal mange rejse sig imod Sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Var det islam eller Antiochus Epifanes, der var dit folks røvere, eller var det Rom, således som Miller identificerede det? Miller havde forstået, at hedenskabets og pavemagtens ødelæggende magter begge var den magt, som ophøjede sig selv, som faldt, og som var Guds folks røvere. Argumentet er fremstillet på det kort, som var „ledet af Guds hånd og ikke burde ændres“, og er den eneste fremstilling på nogen af Habakkuks tavler, som identificerer en begivenhed, der ikke havde nogen direkte henvisning i det profetiske Ord. Henvisningen på kortet havde til formål at fremhæve dette grundlæggende argument som et symbol på Guds profetiske Ords adskillende kraft.

I 2024 forlod omtrent halvdelen af Zoom-gruppen den på grund af den fejlagtige opfattelse, at det er De Forenede Stater, der stadfæster synet, og ikke Rom, sådan som milleritterne så træffende forsvarede.

Udrensningen, som begyndte i 2023, begyndte, da Kristus trådte ind i rummet med sin kasteskovl, og kasteskovlen er Hans sandhedsord. Da Han trådte ind i sit rum, var det tomt for mennesker, så Han oprejste en røst i ørkenen for at berede Herrens vej. Røsten skulle berede vejen for Pagtens Engel, så Han pludselig kunne komme til sit tempel, sit tempel bestående af de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Så kom i 2024 den første prøve, prøven på grundvoldene, prøven på, hvem der fastlægger synet—det syn, som besegler resten. Det indre syn, som besegler resten, er synet af Kristus i kapitel ti, og det ydre syn er det syn, som fastlægges af antikrist, og antikrist er Rom. Et indre syn af Kristus og et ydre syn af antikrist. Beseglingen er en stadfæstelse i sandheden, både åndeligt og intellektuelt; og det indre syn i kapitel ti er det åndelige, og kapitel elleves ydre syn er det intellektuelle. Forståelsen af og den tilsvarende erfaring med begge syner er det krævede kriterium for enhver, der skal besegles, sådan som Daniel fremstilles i det første vers af Daniels kapitel ti.

I Persiens kong Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som blev kaldt Beltsassar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10,1.

Alfa-prøven på grundvoldene drejede sig om vers fjorten i Daniel elleve, og den var parallel med den samme grundlæggende prøve for milleriterne, og denne prøve var den eneste strid fra milleritternes historie, som er fremstillet på den tavle, som Habakkuks vægter fik befaling om at skrive og gøre tydelig. Grundvoldsprøven i 2024 var den første engels nedstigen, som fremstillet ved 11. august 1840, 1888 og 11. september.

Den engel var også steget ned som Mikael, for Mikael er den, der oprejste Moses, som sammen med Elias blev oprejst på den sidste dag i 2023. Denne opstandelse fremstilles af Ezekiel som fuldbyrdet ved en profeti om de fire vinde, som Søster White kalder den vrede tøjlede hest, hvilket er islam af 11. august 1840 og 11/9. Alfa-prøven var den grundlæggende prøvelse, det ydre syn. Omega-prøven ville være et indre topstenssyn.

Hvorfor skulle der være en alfa og omega, som efterfølges af en tredje prøve? Det er netop dette spørgsmål, jeg identificerer. Det alfa-eksterne prøvelsessyn for 2024 er den første af tre prøver. Den grundlæggende prøve må bestå for at kunne være involveret i den afsluttende omega-prøve. Disse to prøver er af en anden profetisk natur end den tredje prøve. Den tredje prøve er en lakmusprøve, som viser, om kandidaten virkelig har bestået de to foregående trin.

Den første prøve er grundlaget, og den anden prøve er templet fuldendt. Templets grundvold blev lagt i historien om det første dekret om at komme ud af Babylon. I historien om det andet dekret blev templet fuldendt. Det tredje dekret var anderledes, for i dette dekret blev Judas nationale suverænitet genoprettet, hvilket gav dem myndighed til at retsforfølge borgerlige og religiøse forbrydelser. Dommen genoprettes ved det tredje dekret. I 2024 adskilte den grundlæggende alfa-prøve dem i dirt brush man's næsten tomme virtuelle rum.

Omegaprøven er dér, hvor templet fuldendes, sådan som det fremstilles ved, at slutstenen lægges på plads. Templets fuldendelse er den sejrende menighed, som oprettes, når ugræsset fjernes.

Fuldendelsen af templet i Millers drøm indtraf, da juvelerne blev kastet tilbage i det større skrin »uden nogen synlig anstrengelse fra den mand, som kastede dem ind«. Efter at Miller har identificeret manden med snavsbørsten som den, der kastede juvelerne i det større skrin, afslutter han sit vidnesbyrd med ordene: »Jeg råbte af selve glæde, og dette råb vækkede mig.«

Bemærk, at Millers vækkende høje råb blev bemyndiget ved „glæde“. Glæde er symbolet på dem i Joel, som har „den nye vin“, og „skam“ hviler over de andre vindrikkere, som er blevet afskåret fra den nye vin. Midnatsråbet, som vækker Miller, følger efter, at manden med støvbørsten kaster juvelerne ned i det større skrin. Det større skrin er fuldt af de juveler, som er blevet adskilt fra affaldet og kastet ned i skrinet, hvilket både er de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel og Midnatsråbets budskab. Templet fuldendes i det andet dekret, eller den anden engel, eller den anden omega-prøve. I Millers drøm er omega-prøven fremstillet ved, at himlens vinduer åbnes.

Og jeg hørte ligesom en røst af en stor skare og som røsten af mange vande og som røsten af vældige tordener, der sagde: Halleluja! thi den Herre Gud, den Almægtige, har taget kongemagten. Lad os glæde os og fryde os og give ham æren; thi Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort sig rede. Og det blev givet hende at iklæde sig fint linned, rent og hvidt; thi det fine linned er de helliges retfærdighed. Og han siger til mig: Skriv: Salige er de, som er indbudt til Lammets bryllupsmåltid. Og han siger til mig: Dette er Guds sande ord. Åbenbaringen 19:6–9.

Den 22. oktober 1844 blev „Kristi fire komme“ opfyldt, og hvert af disse fire komme bliver mere fuldkomment opfyldt ved den snart kommende søndagslov. Han kom som pagtens sendebud til opfyldelse af renselsen og lutringen af levitterne i Malakias 3. Han kom for at modtage et rige til opfyldelse af Daniel 7:13. Han kom for at rense helligdommen til opfyldelse af Daniel 8:14, og Han kom også til brylluppet. Brylluppet finder sted, når bruden har gjort sig rede.

“Når frugten er moden, sender han straks seglen ud, for høsten er kommet.’ Kristus venter med længselsfuldt begær på åbenbarelsen af sig selv i sin menighed. Når Kristi karakter fuldkomment er blevet gengivet i hans folk, da vil han komme for at kræve dem som sine egne.” Kristi lignelser, 69.

„Verden kan kun advares,“ ifølge inspirationen, ved „at se mænd og kvinder“ med Guds segl under søndagslovkrisen.

”Helligåndens gerning er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjort ved sandheden, idet de handler efter høje og hellige principper og i ophøjet og ædel forstand viser skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under fødder. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, som har Guds segl, og dem, som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som, efter at have hørt sandheden, fortsætter med at betragte denne dag som hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som tænkte at forandre tider og lov.” Bible Training School, 1. december 1903.

Når bruden gør sig rede, er høsten kommet. Høsten begynder med indsamlingen af førstefrugtens hvedeoffer, som løftes op som et viftoffer-banner. Først samles førstegrøden, som er de hundrede fireogfyrre tusinde i Johannes' Åbenbaring, og derefter den anden hjord, som er den store skare. Banneret er hans mægtige hær, og hans mægtige hær er iført fint hvidt linned. Ved brylluppet er de hundrede fireogfyrres tempel fuldendt forud for dommen under søndagsloven, og dette tempel er ikke blot Millers større skrin, men det er den triumferende menighed, som besidder alle gaverne, herunder profetiens ånd.

Og jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brøders, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud; for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. Åbenbaringen 19,10.

De hundrede og fireogfyrre tusinde er dem, som har Jesu vidnesbyrd, og Jesu vidnesbyrd fremstilles »linje på linje« både i Bibelen og i Profetiens Ånd. Når den laodikeiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde forvandles til den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, vil de alle anvende metoden linje på linje til at fremføre deres vidnesbyrd. Dette vidnesbyrd er en sammensmeltning af det guddommelige blod og det menneskelige vidnesbyrd.

Og de overvandt ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; og de elskede ikke deres liv lige til døden. Åbenbaringen 12:11.

Menneskehedens vidnesbyrd forenet med Guddommens blod er Moses' og Lammets vidnesbyrd. Moses var menneskeheden, alfaet i forhold til omega-Lammets guddoms blod. Alle gaverne bliver genoprettet, så snart bruden gør sig rede, og som en mægtig hær iført hvidt linned indtager hun sin plads som banneret for Herrens fremrykkende hær. Den kampmarch begynder, når bruden er gjort rede og iklædt hvidt, hvilket er, når himlens vinduer åbnes, således som de blev i Millers drøm.

Og jeg så himmelen åbnet, og se, en hvid hest; og han, som sad på den, kaldes Trofast og Sandfærdig, og i retfærdighed dømmer han og fører krig. Hans øjne var som en ildslue, og på hans hoved var der mange kroner; og han havde et navn skrevet, som ingen kender uden han selv. Og han var klædt i en klædning dyppet i blod, og hans navn kaldes Guds Ord. Og de hære, som var i himmelen, fulgte ham på hvide heste, klædt i fint linned, hvidt og rent. Og af hans mund udgår et skarpt sværd, for at han med det skal slå folkeslagene; og han skal herske over dem med en jernstav; og han træder den almægtige Guds strengheds og vredes vinperse. Og på sin klædning og på sin hofte har han et navn skrevet: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE. Åbenbaringen 19:11–16.

Når manden med støvbørsten træder ind i det tomme rum og åbner vinduerne, samler han juvelerne op og kaster dem i den større omega-kiste. James White ville identificere disse juveler som Guds folk, men William Miller ville sige dig, at symboler har mere end én betydning, og juvelerne repræsenterer ikke blot de spredte grundlæggende sandheder, men også de spredte juveler, som er på kronen, der løftes op og repræsenterer Kristi herligheds rige.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som hjorden af sit folk; thi de skal være som stenene i en krone, løftet op som et banner over hans land. Zakarias 9,16.

Omegaen og den anden prøve efter Roms grundlæggende alfa-prøve, der etablerer synet, er den afsluttende omega-prøve. Det er fuldendelsen af tempelprøven, som går forud for den tredje lakmusprøve i dommen. Prøven renser de to klasser af tilbedere fra hinanden og adskiller de vise og de tåbelige på grundlag af olien, som er budskabet, eller, som Søster White identificerede det i sin kommentar til synagogen i Kapernaum—„sandhedens ord.“

Kapernaum er det sted, hvor Jesus i Johannes 6:66 mistede det største antal disciple på én gang, og disse disciple vendte aldrig tilbage. Som den største prøve på discipelskab i Kristi tid er Kapernaum et symbol på omega-prøven på discipelskab i Kristi tid, som igen ville være et forbillede på omega-prøven på discipelskab i den tretrins prøveproces, der begyndte i 2023. I Kapernaum blev prøven fremstillet ved Himlens Brød, og den påviste jødernes svigt i sammenhæng med deres manglende evne til at forstå profetien på grund af deres uvillighed til at acceptere, at når Jesus talte om naturlige ting, skulle det forstås i en åndelig anvendelse.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

Kristi tale i synagogen om livets brød blev vendepunktet i Judas' historie. Han hørte ordene: »Hvis I ikke æder Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.« Joh. 6,53. Han så, at Kristus tilbød åndeligt snarere end verdsligt gode. Han betragtede sig selv som fremsynet og mente, at han kunne se, at Jesus ikke ville få nogen ære, og at Han ikke kunne skænke sine efterfølgere nogen høj stilling. Han besluttede ikke at knytte sig så nært til Kristus, at han ikke kunne trække sig tilbage. Han ville holde øje. Og det gjorde han.

„Fra den tid gav han udtryk for tvivl, som forvirrede disciplene. ...“ The Desire of Ages, 719.

Første prøve

Det blik, som Jesus kastede på den selviske Judas, overbeviste ham om, at Mesteren havde gennemskuet hans hykleri og læst hans nederdrægtige, foragtelige karakter. Dette var en mere direkte irettesættelse, end Judas tidligere havde modtaget. Han blev forbitret derover, og således blev en dør åbnet, gennem hvilken Satan trådte ind for at beherske hans tanker. I stedet for at omvende sig planlagde han hævn. Stukket af erkendelsen af sin synd og drevet til vanvid, fordi hans skyld var blevet kendt, rejste han sig fra bordet og gik til ypperstepræstens palads, hvor han fandt rådet forsamlet. Han var gennemtrængt af Satans ånd og handlede som en, der var berøvet sin forstand. Lønnen, som var lovet for forræderiet mod hans Mester, var tredive sølvpenge; og for en langt mindre sum, end æsken med salve havde kostet, solgte han Frelseren.

„I ånd og i praksis ligner mange Judas. Så længe der ties om pestpletten i deres karakter, ses intet åbenlyst fjendskab; men når de irettesættes, fyldes deres hjerter med bitterhed.“ Youth Instructor, 12. juli 1900.

Den anden prøve

»Før påsken havde Judas for anden gang mødt præsterne og de skriftkloge og havde afsluttet aftalen om at overgive Jesus i deres hænder. ... Judas var nu forarget over Kristi handling, da Han vaskede sine disciples fødder. Hvis Jesus kunne ydmyge sig således, tænkte han, kunne

Han ikke være Israels konge. Alt håb om verdslig ære i et timeligt rige var tilintetgjort. Judas var overbevist om, at der intet var at vinde ved at følge Kristus. Efter at have set Ham fornødre sig selv, som han mente, blev han bestyrket i sit forsæt om at fornægte Ham og bekendte sig selv bedraget. Han var besat af en dæmon, og han besluttede at fuldbyrde det værk, han havde indvilget i at gøre ved at forråde sin Herre.« The Desire of Ages, 645.

Den endelige beslutning

Overrasket og forvirret over afsløringen af sit forsæt rejste Judas sig hastigt for at forlade rummet. »Da sagde Jesus til ham: Hvad du gør, gør det hurtigt.... Da han så havde fået stykket, gik han straks ud; og det var nat.« Nat var det for forræderen, idet han vendte sig bort fra Kristus og ud i mørket udenfor.

„Indtil dette skridt var taget, var Judas ikke gået ud over muligheden for omvendelse. Men da han forlod sin Herres og sine meddisciples nærvær, var den endelige beslutning blevet truffet. Han havde overskredet grænselinjen.”

Vidunderlig havde Jesu langmodighed været i hans omgang med denne fristede sjæl. Intet, som kunne gøres for at frelse Judas, var blevet forsømt. Efter at han to gange havde indgået pagt om at forråde sin Herre, gav Jesus ham stadig anledning til omvendelse. Ved at læse den hemmelige hensigt i forræderens hjerte gav Kristus Judas det sidste, overbevisende bevis på sin guddommelighed. Dette var for den falske discipel det sidste kald til omvendelse. Ingen appel, som Kristi guddommelig-menneskelige hjerte kunne fremføre, var blevet tilbageholdt. Barmhjertighedens bølger, slået tilbage af stolt stædighed, vendte tilbage i en stærkere strøm af betvingende kærlighed. Men skønt Judas blev overrasket og forfærdet ved afsløringen af sin skyld, blev han kun desto mere besluttet. Fra den sakramentale nadver gik han ud for at fuldbyrde forræderiets gerning.

„Da Kristus udtalte ve-råbet over Judas, havde han også et barmhjertighedens formål over for sine disciple. Derved gav han dem det kronende bevis på sit messiasskab. ‘Jeg siger eder det nu, før det sker,’ sagde han, ‘for at I, når det er sket, skal tro, at JEG ER.’ Hvis Jesus var forblevet tavs, i tilsyneladende uvidenhed om, hvad der skulle komme over ham, kunne disciplene have tænkt, at deres Mester ikke havde guddommeligt forudsyn og var blevet overrasket og forrådt i den morderiske hobes hænder. Et år tidligere havde Jesus sagt til disciplene, at han havde udvalgt tolv, og at én var en djævel. Nu ville hans ord til Judas, som viste, at hans forræderi var sin Mester fuldt bekendt, styrke Kristi sande efterfølgeres tro under hans fornødrelse. Og når Judas var kommet til sin frygtelige ende, ville de erindre det ve-råb, som Jesus havde udtalt over forræderen.“ The Desire of Ages, 653–655.